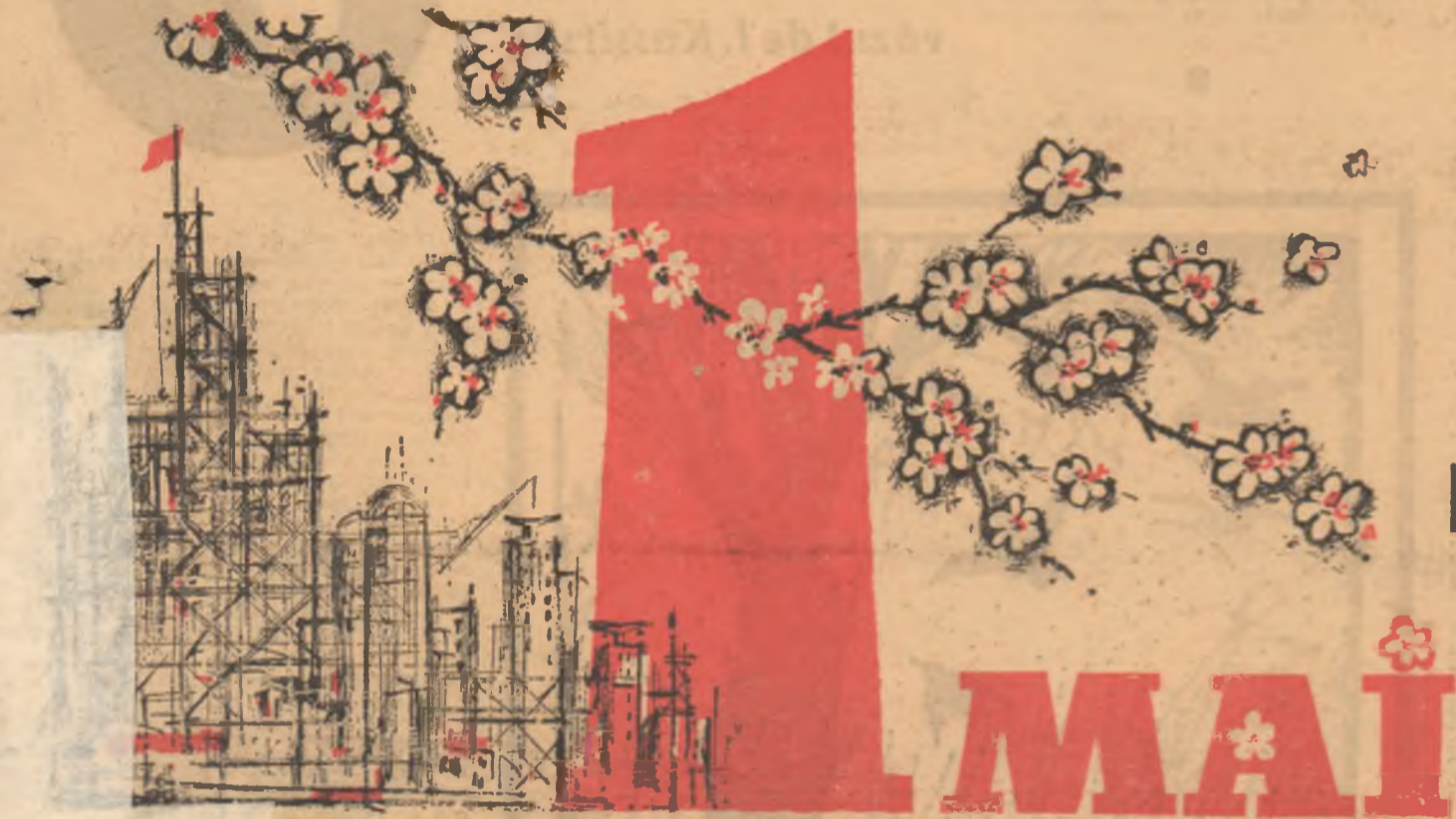

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

VEAIC NOU

ORGAN AL CONSILIULUI GENERAL A.R.L.U.S.

12 pagini — 1 leu

TRĂIASCĂ
ZIUA
SOLIDARITĂȚII
INTERNAȚIONALE
A CELOR
CE MUNCESC!

18

ANUL XXV

(1259)

2 MAI 1969

PROBLEME ȘI SOLUȚII

Cineantrenorul mecanicilor de locomotivă

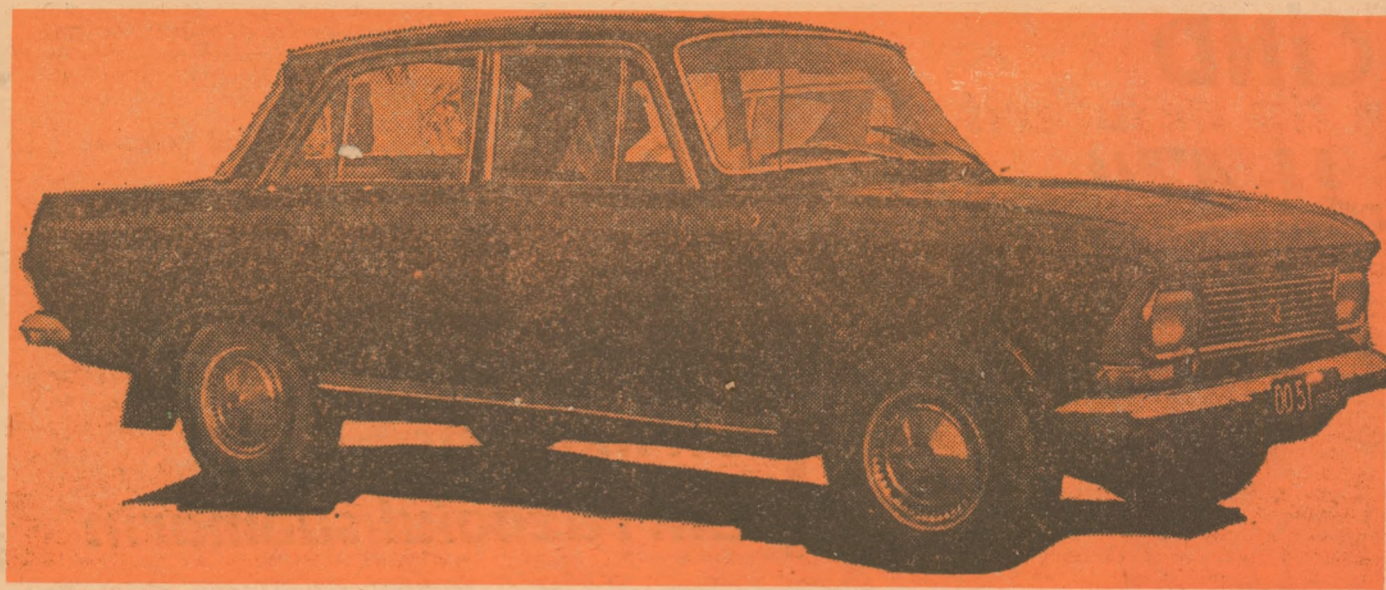
Semnalul luminos din cabina locomotivei indică plecarea. Mecanicul apasă pe o pedală și în aceeași clipă se aude un șuierat prelung. Apoi, învîrtind maneta unui dispozitiv de control, trimite semnalele electrice necesare blocului releu. Acesta, la rîndul său, comută verigile instalației electronice de calcul cu care se află în legătură și care ține evidența vitezelor. În felul acesta începe o călătorie neobișnuită pe o cale ferată semireală, semiimaginară. Deși locomotiva „gonește” cu viteze de pînă la 300 km pe oră, ea nu înaintază de fapt nici măcar un metru. Și cu toate că prin fața mecanicului se perindă sute de kilometri de drum real, dîndu-i senzația că se deplasează, la sfîrșitul „Călătoriei” constată cu surprindere că de fapt se află exact acolo de unde a pornit.

Toate aceste impresii atît de reale și în același timp false se datoresc cineantrenorului. Dar cine este acest personaj misterios?

Cineantrenorul este de fapt un aparat de proiecție — în care s-a introdus filmul unui traseu de cale ferată — cuplat la motoarele unei locomotive speciale.

Prin intermediul unei instalații inovative, circuitul electric este comandat în realitate nu de un mecanism, ci de un centimetru. Iată cum „performanță”. Tensiunea electrică este continuu care alimentează proporțională cu viteza trenului. De aceea și pelicula se deplasează proporțional cu viteza trenului. Într-un film este realitate din cabina unei locomotive în cursă se obține o cunoaștere desăvîrșită între marșarea pe ecran și calculele marșării și, de aici, impresia aproape palpabilă pe care o are mecanicul că se deplasează pe un drum real, cu viteze reale etc.

Originala instalație nu operează numai cu impresii vizuale, ci acțio-

„Moskvici-412”, ultima creație a Uzinei de automobile de mic litraj din Moscova. Mașina dezvoltă o viteză maximă de 150 km/h, și este foarte economică

analog. O dată pus în funcțiune, el „oferă” mecanicului practicant toate senzațiile „dictate” de pelicula pe care acesta o urmărește, obligîndu-l să reacționeze întocmai cum ar reacționa dacă ar parcurge în realitate itinerariul din film. Reacțiile lui sînt permanent controlate de un instructor.

În clipa de față realizatorii cineantrenorului fac eforturi pentru continua lui perfecționare. Dar încă de pe acum ei au convingerea că invenția lor va fi de mare folos mecanicilor începători.

NAVIGAȚIE

Meteorologie pe valuri

Taifun în Japonia, tornado în America, willi-willi în Australia, oricum s-ar numi, uraganul, care se naște din cicloane tropicale limitate în spațiu dar foarte adînci, distruge totul în calea lui. Singura salvare este fuga și de aceea navele trebuie anunțate la timp de apropierea unei asemenea calamități. Dar stațiunile meteorologice de pe sol sînt adesea prea îndepărtate, fie pentru a detecta perturbarea, fie pentru a transmite informația către toate navele care riscă să se afle în zona bintuită de uragan ori chiar de furtuni mai obișnuite. Din acest motiv și din altele, pe care le vom enumera mai jos, s-au introdus în ultimii ani nave meteorologice.

Acum un an serviciul de meteorologie oceanică al Uniunii Sovietice număra 40 de nave. În momentul de față mai sînt comandate 11, variînd între 3 700 și 7 000 t.d.w. În afară de acestea, un nou spărgător de gheață va prelua în curînd sarcinile cunoscutului „Obi” în Antarctica. Stațiile plutitoare sînt înzestrate cu cele mai moderne aparate de navigație, instalații radio și amortizoare de ruluu. Ele adăpostesc la bord laboratoare și mici rampe pentru lansarea de rachete meteorologice pînă la 100—120 km în atmosferă.

În afară de cele amintite mai sus, navele acestui serviciu se ocupă cu studiul relațiilor dintre ocean și atmosferă, întrucît numai astfel se va putea pronostica vremea pe un timp mai îndelungat. Procesele sînt complicate și pînă acum au fost prea puțin cercetate. De aceea a devenit imperios necesară împinzirea oceanului mondial cu nave specializate. Acum sînt în curs de organizare expediții internaționale, din care vor face parte și nave sovietice. În general, fiecare laborator plutitor are de efectuat o serie de observații hidrometeorologice și aerologice în puncte dinainte stabilite și de dirijat cursul navelor și al avioanelor transoceanice în zona respectivă. Evitîndu-le trecerea prin zonele bintuite de cicloane sau chiar numai de vînt puternic și hulă, navele specializate le reduc durata drumului preîntîmpinînd astfel de multe ori și degradarea încărcăturii.

Cu alte cuvinte, navele meteorologice exercită o dublă funcție: adunarea de material pentru rezolvarea problemelor științifice și o activitate operativă. După calculele experților, pînă în 1979, cînd se va generaliza dirijarea circulației maritime, se va economisi circa 10 la sută din timpul de mers, reducîndu-se cu 75 la sută pierderile de timp datorate condițiilor meteorologice.

CE SE DISCUTĂ

Vom putea înlătura noaptea?

Vom putea într-o bună zi ameliora clima, productivitatea agriculturii și într-un sens mai larg, întreaga viață din ținuturile reci și pustii ale globului proiectînd asupra-le un plus de lumină solară?

Un proiect recent prevede construirea de reflectoare gigantice, cu o suprafață de zece și chiar sute de kilometri pătrați, care ar urma să fie montate pe orbită asamblînd un mare număr de elemente structurale din plastic lansate în spațiul cosmic cu rachete. Proiectul a fost prezentat la ultima conferință internațională de astronautică și recomandă ca pentru montaj să se utilizeze aceleași procedee de apropiere și acostare pe care le perfecționează astăzi atît cosmonauții sovietici, cît și cei americani.

Un număr de astronauți cu baza pe un laborator cosmic aflat pe orbită în zona aleasă, ar supraveghea lucrările pînă cînd reflectorul ar fi complet terminat, intervenînd ori de cîte ori instalațiile automate n-ar funcționa cum trebuie. O dată construcția terminată, un dispozitiv de control dotat cu rachete similare cu cele utilizate de navele spațiale spre a manevra în spațiul cosmic și situate de-a lungul perimetrului reflectorului ar permite specialiștilor de pe Pămînt să miște uriașa oglindă și s-o îndrepte în direcția voită. În felul acesta s-ar putea doza atît intensitatea cît și durata iradierii. Spre a rămîne mereu la verticala aceleiași zone, adică spre a se mișca cu o viteză identică cu aceea a Pămîntului, reflectorul ar trebui montat la o distanță de 36 000 de kilometri de Terra.

Cu un reflector de 3 kilometri pătrați, ni se spune, plasat pe o orbită sincronă s-ar putea ilumina o suprafață terestră de 87 000 de kilometri pătrați cu o intensitate de 10 lucși (lumina nocturnă a lunei este, spre a oferi un termen de comparație, de 0,1 lucși). Pentru a obține o iluminare mai puternică și, deci, și o încălzire mai mare ar fi nevoie de emițători cu o forță superioară ce ar putea fi obținuți asamblînd mai multe reflectoare.

Care ar fi avantajele transpunerii în practică a proiectului?

Lumina prelungită ar permite să se ilumineze zona dorită și noaptea, în așa fel încît o mare parte din activitățile care acum se pot desfășura numai ziua ar fi continuate fără întrerupere.

În nopțile senine, reflectorul ar fi vizibil într-o întreagă emisferă și ar putea, deci, sluji și ca punct de reper pentru navigația maritimă și aeriană. Dar, evident, proiectul are în primul rînd în vedere posibilitățile de a se trece la cultivarea pămîntului unde acum, din pricina frigului, ea este de neconceput. De asemenea, după cum afirmă autorii proiectului, reflectoarele satelitate ar constitui mijloace ideale pentru combaterea formării uraganelor, controlarea precipitațiilor atmosferice, în lupta împotriva ceții.

MERIDIANE

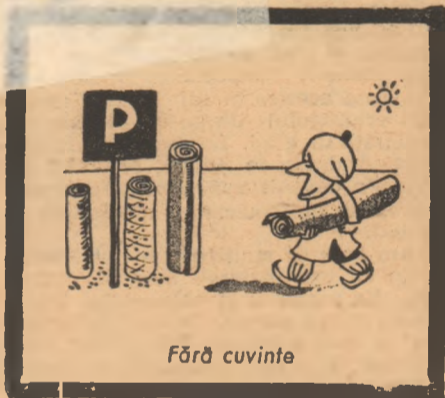
Splendorile Daghestanului

Într-o epocă foarte îndepărtată, acum aproape 1000 de ani, istoricul arab Al Masudi, vorbind despre regatul Sirgheran, scria în cartea „Cimpii de aur și nestemate” că în defileurile din munții acelei țări trăiește un popor de artizani înzestrați cu o nemaivăzută măiestrie, specializați în fabricarea de arme minunate și bijuterii de o rară frumusețe. După care adaugă că, a pătrunde acolo, e cu neputință...

În acea vreme era într-adevăr greu de răzbit în ținutul misterios. Numai că de atunci veacurile s-au scurs și vechiul regat Sirgheran a dispărut. Dar pe teritoriul lui mai există și acum un aul, Kubaci, a cărui populație a păstrat neștirbită gloria armurierilor și bijutierilor de odinioară. Operele meșterilor din aul au obținut medalii de aur la numeroase expoziții universale. La Paris, bijutierilor din Daghestan li s-a decernat Marele Premiu. La Louvre și în muzeul Ermitaj din Leningrad se află expuse un mare număr de lucrări ale lor, unele din ele opere de artă unice: obiecte gravate cu migăloase înflorituri, piese încrustate în fildeş, bronz și fier, săbii și paloșe aurite și cizelate, ornate cu email negru...

Kubaci nu se deosebește de alte aule din Caucazul de nord decît prin accesul dificil (iarna nu se poate ajunge acolo decît cu elicopterul) și prin faptul că toți locuitorii profesează același meșteșug, transmis din tată în fiu. În atelierele de artă lucrează meșteri renumiți între care Hasan Ceabkaev, ale cărui lucrări au fost prezentate la Bruxelles și Montréal. Tinerii sînt pregătiți într-un atelier aparte, unde se străduiesc să-și însușească îndemnarea adulților care, la rîndul lor, au moștenit-o de la strămoși. Școala posedă o încăpere-muzeu al cărui prag e trecut de munteni deopotrivă cu mîndrie și emoție. În această încăpere sînt păstrate numeroase obiecte care au fost expuse în Turcia, S.U.A., Siria, India, în Belgia și Anglia, Chile, Republica Mali etc.

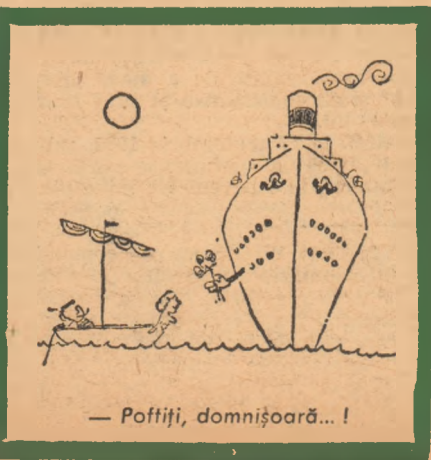
În legătură cu meșterii artizani din Kubaci se povestește următoarea întâmplare. Aflînd despre faima lor, artizanii persani le-au trimis un fir de fier subțire ca părul și următoarele rînduri: „Dacă într-adevăr sînteți urmașii meșterilor din Sirgheran, faceți unul la fel”. La care daghestanezii, după ce au găurit firul pe toată lungimea lui, au răspuns: „La noi asemenea fire sînt folosite pentru țevi”. Fapta și replica lor au avut darul să-i convingă pe persani de îndemnarea celor din Kubaci.

nează și asupra simțului tactil. Sub bancheta mecanicului se află un dispozitiv care vibrează în funcție de viteză „deplasării”. Tot acolo se află patru cilindri pneumatici care înclină bancheta într-o parte sau alta imitînd trecerea trenului la curbe și efectul smuciturii produse de frinare.

„Creierul” întregii instalații este un model electronic al trenului, executat cu ajutorul unui dispozitiv de calcul

Calitatea actualității
Calitatea actualității
Calitatea actualității
Calitatea actualității
Calitatea actualității
Calitatea actualității
Calitatea actualității
Calitatea actualității
Calitatea actualității
Calitatea actualității

CIND „U-47” ATACA...

Un moment din războiul submarin

Cititorii mai vîrstnici își amintesc, probabil, de comunicatul comandamentului hitlerist din 17 octombrie 1939 care anunța că în interiorul bazei navale britanice Scapa-Flow din insulele Orkney un submarin german torpilase vasul de linie „Royal-Oak” și crucișătorul „Repulse”.

După două zile, șeful serviciului de presă, Dietrich, a organizat o întîlnire a ziariștilor străini cu locotenentul Prien, comandantul submarinului german „U-47”. Cu acest prilej, locotenentul a relatat între altele că „prima torpilă a lovit crucișătorul, iar a doua, vasul de linie. Spre cer s-au ridicat imenși nori de fum și limbi de foc înalte cît catargul. Cînd fumul și flăcările s-au risipit „Royal Oak” nu mai era”.

O săptămîină mai tîrziu, Prien, avansat la gradul de căpitan-locotenent, a mai dat și alte amănunte despre atacul întreprins de el:

„În șase săptămîni de război, submarinul nu întîlnise nici un vas de război dușman. Era evident că în largul mării n-avea să i se ivească curînd prilejul. De aceea am hotărît să răzvim în interiorul unei baze engleze și sorții au căzut pe Scapa-Flow. Intrarea în radă era păzită cu strășnicie. De aceea, în timp ce ne strecuram printre barajele de mine a trebuit să dăm dovadă de multă abilitate spre a nu ne face simțiți. În cele din urmă am izbutit să pătrundem înăuntrul radei. Era noapte, dar datorită aurorii boreale se vedea bine...”

Prima torpilă a izbit crucișătorul „Repulse”, navă cu două coșuri, parțial acoperită de bordul lui „Royal-Oak”. Evident, am țintit partea din față, vizibilă pentru noi, a crucișătorului, pricinuindu-i grave avarii.

A doua torpilă a izbit vasul de linie „Royal-Oak”. Efectul a fost cumplit. Imediat au început să se înalțe trombe uriașe de apă care năvăleau cu forță neobișnuită asupra bordului navei. În același timp au țîșnit imense limbi de foc în toate culorile curcubeului. Coșurile, catargele și parte din suprastructură au început să zboare în văzduh. Nava s-a scufundat repede. Între timp, submarinul nostru a ieșit din radă pe același drum pe care intrase”.

După catastrofă, Winston Churchill, primul lord al Amiralității, a făcut o declarație oficială în Camera Comunelor a Angliei.

„După toate probabilitățile — a arătat el — submarinul a lansat simultan cîteva torpile, dintre care una a avariât vasul de linie. Ea a izbit partea navei în care se afla combustibilul. După 20 de minute, submarinul a mai lansat trei-patru torpile. În urma avariilor suferite, vasul de linie s-a scufundat și, o dată cu el, au murit circa 800 de oameni.”

Treptat, numele căpitanului-locotenent Günther Prien a început să capete, evident nu fără amestecul Ministerului Propagandei Reichului, o aureolă de legendă, să fie pomenit în legătură cu tot felul de adevăruri și născociri. Așa s-a răspîndit, de pildă, știrea că, o dată cu „Royal-Oak” și „Repulse”, Prien ar fi scufundat și portavionul „Ark-Royal”. În presa vest-europeană căpitanul-locotenent german era tot mai des supranumit „Weedingen al celui de al doilea război mondial.” El a fost cel dintîi marinăr și al cîncelea militar german care a primit Crucea de Fier și Crucea de Cavalier, iar apoi și frunze de stejar la ele.

1) Nava de linie „Royal-Oak” („Stejarul regal”), cu un deplasament de 29 150 tone, fusese lansată la apă în 1913. Ea trebuia să aibă un echipaj de 1 153 de marinari și carnici și 81 de ofițeri. Dar în noaptea atacului, la bordul ei se aflau numai 833 de oameni; au murit 786, între care 24 de ofițeri.

Marinarilor de pe submarin li s-a făcut cinstea de a fi invitați la o con-vorbire cu Hitler.

În 1940, Prien a publicat o carte: „Drumul meu spre Scapa-Flow”, unde, ca să fim delicat, a exagerat într-o oarecare măsură faptele, ba chiar le-a îngroșat bineșor. În clipa cînd s-a aflat că „Repulse” n-a putut fi torpilat întrucît în noaptea atacului ei nu s-a aflat la Scapa-Flow. Prien a încercat să afirme că scufundase „Iron Duke” sau „Ark-Royal”. Dar englezii au dezmințit categoric și această născocire.

Pe noi, marinarii din flota de submarine, ne interesau împrejurările în care submarinul german pătrunsesse în principala bază navală engleză. Din istoria primului război mondial cunoșteam deznodămîntul tragic cu care se terminase încercarea a două submarine germane de a pătrunde, în 1918, în rada aceleiași baze. Ambele nave au

de submarine germane au aruncat în aer nava-amiral „Nelson”, iar la 28 decembrie submarinul „U-30” a avariât torpilorul „Barham”, scoțindu-l din funcțiune timp de trei luni. Dar să ne întoarcem la evenimentele de la Scapa-Flow.

Amiralul Dönitz, comandantul flotei de submarine a Germaniei, pregătise minuțios atacul submarinelor germane împotriva principalei baze navale britanice. Baza fusese pusă sub o sistematică observație aeriană, iar pentru studierea regimului de pătrundere în ea fusese trimis submarinul „U-16”, comandat de încercatul căpitan-locotenent Welner.

După ce a descifrat fotografiile făcute din avion și a studiat informațiile furnizate de comandantul submarinului trimis în recunoaștere, Dönitz a ajuns la încheierea că strîmtora Holme era cea mai indicată pentru străpungere. Iată concluziile lui:

Un document fotografic. Schimb de mesaje între două submarine germane în timpul celui de-al doilea război mondial

fost reperate și distruse de marina engleză.

Scapa-Flow era cea mai mare bază a flotei navale engleze. Ea posedea un vast arsenal de mijloace de apărare: baraje de mine și plase antitorpile, estacade contra submarinelor, susedenie de posturi de observație-semnalizare și, probabil, mijloace hidroacustice etc. În plus, puternicii curenți creați de flux și reflux ridicau obstacole suplimentare pentru cei care voiau să pătrundă în rada ei.

După război a apărut o bogată literatură despre acțiunile de luptă ale submarinelor. Multe pagini au fost consacrate și succesului înregistrat de „U-47”.

La începutul războiului, comandamentul german își propusese, evident, să slăbească cît mai mult flota navală engleză. Drept care, „U-boot”-urile au început „vinătoarea” marilor nave engleze încă înainte de a ataca „Royal-Oak” și au continuat-o și după scufundarea lui.

Astfel, la 17 septembrie 1939, submarinul „U-29” a scufundat portavionul „Courage”, la 4 decembrie mine plasate

2) Otto Weedingen — comandantul submarinului german „U-9” care, la 22 septembrie 1914, a scufundat escadra 7-a de crucișătoare engleză, care patrula la sud de Dogger-Bank. Crucișătoarele cuirasate „Hugh”, „Cressy” și „Abukir”, fiecare cu un deplasament de 12 000 tone, 62 de ofițeri și 1 073 marinari au fost scufundate unul după altul în curs de o oră.

reportaj,
reportaj reportaj,
portaj reportaj repoi
taj reportaj reportaj re,
reportaj reportaj reportaj
ortaj reportaj reportaj repo
j reportaj reportaj reportaj
ortaj reportaj reportaj repoi
aj reportaj reportaj reportaj

bluri (o ancabură are circa 185 m. N.R.) a fost lansată o salvă de trei torpile, apoi încă una din tubul de la pupa.

1.22. De la o distanță de 12 a-bluri a fost lansată o a doua salvă de trei torpile. Toate au izbit partea din mijloc a lui „Royal-Oak”. Au început să se înalțe trombe de apă, fum și flăcări, să zboare în văzduh resturi de navă.

1.28. Retrăgîndu-se foarte aproape de țarm, „U-47” a început să se depărteze”.

Acestea au fost faptele. Scufundarea lui „Royal-Oak” a arătat chiar de la începutul războiului că submarinele nu numai că acționau cu succes pe mare, dar puteau lovi extrem de eficiente marile nave de suprafață în cele mai diverse condiții. În urma atacului dat de „U-47” și de alte submarine germane, Amiralitatea engleză a trebuit să-și transfere flota la bazele de pe coasta vestică a Marii Britanii și să păstreze Scapa-Flow pentru vremuri mai bune.

Căpitanului nu-i mai surîde norocul

Gloria, se știe, obligă. Încît Prien a încercat s-o consolideze, să dobîndească alte succese răsunătoare. Dar n-a izbit totdeauna. Lîngă Narvik, torpilele lui n-au mai nimerit navele — leze alinate lîngă țarm ca pe un poligon. Cu alt prilej n-a izbutit să scufunde un crucișător greu de tip „Londra”. Nu mai putea fi comparat cu Weedingen. Cu toate acestea, mulți dintre membrii echipajului de pe „U-47” au fost înaintați în grad. Locotenentul Engelbert Andrass de pildă, secundul lui Prien, a devenit comandantul unei alte nave, iar unii marinari au ajuns subofițeri.

Am spus că mulți membri ai echipajului au fost înaintați în grad, dar nu toți. Un membru al echipajului, bunăoară, a fost acuzat de idei „subversive” și deferit tribunalului militar. Condamnat, el a fost întemnițat la Trogu unde a și murit. Acest caz a dat naștere zvonului că Prien și echipajul lui s-ar fi răzvrătit împotriva Führerului și că el ar fi fost internat într-un lagăr de concentrare.

Între timp, cu un echipaj mult înnoit, Prien încerca însă să obțină izbînză asupra unor nave comerciale nefarmate și izbutea. În martie 1941, Ministerul Propagandei Reichului i-a atribuit scufundarea unor nave cu un deplasament de 223 897 tone bruto; Dönitz socotea că victoriile lui erau ceva mai „modeste”, numai 160 935 tone, dar și această cifră îl situa pe Prien pe locul opt între așii pirateriei: căpitanii de „U-boot”-uri germane.

În legătură cu cele de mai sus am putea cita aici articolul 22 din Tratatul maritim de la Londra din 1930, la care, în 1936, a aderat și Germania:

„În acțiunile împotriva navelor comerciale, submarinele trebuie să respecte prevederile din dreptul internațional cărora li se supun navele de suprafață. Aceste prevederi pot fi încălcate în cazul cînd un vas comercial refuză să oprească la cererea repetată a unui vas de război sau se împotrivesc controlului. Un vas de război de suprafață sau un submarin nu are dreptul să scufunde sau să avarieze un vapor înainte de a asigura securitatea călătorilor, echipajului și documentelor de bord. Bărcile pneumatice ale vaselor nu pot fi socotite mijloace care să garanteze siguranța, dacă în apropiere nu se află alt vas care să ia la bord călătorii și echipajul”.

Dar Germania hitleristă a călcat în picioare acest tratat chiar din primele zile ale războiului: la 4 septembrie 1939 submarinul „U-30” a torpilat, la

Vice-amiral G. Șcedrin

(Continuare în pag. 11-a)

MICROINTERVIU

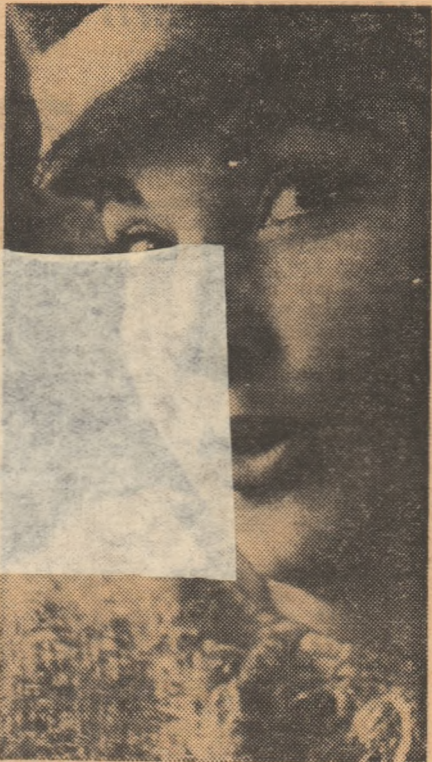
Leila Abașidze, personajul cel mai interesant

Sint actori pe care arta lor ii exprima total, pe care poți socoti că îi cunoști dacă le cunoști personajele: dincolo de ele le mai rămân puține lucruri de spus.

Leila Abașidze nu face parte din această categorie. A fost întâi un „copil minune“ al ecranului gruzin, debutând la zece ani într-un film al regizorului Pepinașvili. După ce a trecut de vîrsta ingrată și a făcut studii de specialitate, s-a relansat în comedia „Libelula“ cu un succes fulger, care i-a dat chiar de la început dimensiuni de vedetă. De atunci a jucat mult, comedie și dramă, consolidînd mereu această fragilă poziție cu personaje devenite foarte populare în rîndurile spectatorilor.

Și totuși cel mai interesant personaj rămîne ea.

Leila Abașidze este una dintre acele ființe ale căror fotografii, chiar cele mai bune, rămîn imperfecte. Frumusețea ei brună de meridională nu poate fi prinsă cu absolută fidelitate de obiectiv, fiindcă a o imobiliza înseamnă a o trăda. Actrița gruzină are acel farmec al vivacității, al spontaneității și

al simplității care atrage imediat. E într-o permanentă mișcare interioară — a gîndului, a sufletului. Prezența ei emană căldură, simpatie umană, făcîndu-te să te simți bine.

Am întîlnit-o „acasă“ la ea, la studioul „Gruzia-film“, într-o pauză de lucru. Dar un lucru nou pentru dînsa: debutează ca scenaristă. Așadar, nu era personaj; era ea însăși, Leila Abașidze, foarte elegantă și distinsă și o fermecătoare „causeură“, care a adăugat peste instinctul natural cultură, meditații despre rostul artei.

Vorbim despre scenariu.

arta
ca arta arta a.
arta arta arta a.
arta arta arta arta
arta arta arta arta arta
ta arta arta arta arta ar
arta arta arta arta arta
ta arta arta arta arta art
arta arta arta arta arta

Dansul celor patru cavaleri din baletul „Frumoasa din pădurea adormită“, într-un spectacol dat de absolvenții Școlii de coregrafie din Moscova

— L-am intitulat provizoriu „Destinul unei mame“, asta fiind ideea lui în mare. Este povestea unei femei tinere căruia războiul i-a luat tot: copiii, soțul; dar durerea nu o impietește, nu o izolează, ci îi deschide sufletul spre oameni.

— Deci o dramă. Dumneavoastră care ați ris și ați cîntat atîta pe ecran...

— Dar am jucat și roluri dramatice și îmi plac rolurile dramatice, deși popularitatea mi-a dat-o mai ales comedia. Știu că oamenii preferă să ridă. Totuși, dacă soarta eroinei mele îi va emoționa sincer, sper să-mi ierte „infidelitatea“.

— Dumneavoastră o veți interpreta pe eroină?

— Da, eu. Și voi lucra din nou eu primul meu regizor, cel care m-a descoperit la 10 ani, Pepinașvili.

— Știu că ați jucat-o pe Zoe în „O scrisoare pierdută“. Ce roluri teatrale ați mai avut de atunci?

— Nicl unul. N-am făcut teatru decît o singură stagiune, aceea cu „O scrisoare pierdută“. A fost o experiență interesantă.

— De ce n-ați continuat-o?

— Nu am timp.
După ce încheiem discuția despre artă, Leila Abașidze îmi face un original Baedeker liric al orașului ei Tbilisi. Cuvintele actriței au atîta forță de sugestie încît simți o dorință irezistibilă să vezi imediat sau să revezi într-o lumină nouă acel conglomerat de frumuseți durate de natură și de oameni.

Iulia Scutaru

CORESPONDENȚĂ

Primăvară pariziană

Pentru a se distra, Parisul a aprins bătrînele felinare. Această metaforă, bine găsită de criticii francezi, caracterizează accentele de nostalgie ale trecutului care răzbat în lumea spectacolului în această primăvară pariziană. Iată doar cîteva.

La Théâtre de Paris se joacă un succes de la finele secolului trecut, „Soborul dragostei“ de Oscar Panizza. Pentru spectatorii mai pretențioși, un Sartre la Théâtre de la Ville, dar un Sartre din 1946: „Angrenajul“. „Ultimul răcnet“ al localurilor de noapte este stilul 1900: la „Alcazar“ triumfă gambetele și ghetetele cu nasturi, la „Goulue“ (numit așa în amintirea dansatoarei de la „Moulin Rouge“ imortalizată de Toulouse Lautrec) triumfă Josephine Baker, „Venera neagră“. Cu ocazia celei de a cincisutea reprezentări a „Puricelui...“ de Jacques Feydeau, ea s-a produs cu cîteva cîntece, printre care faimosul „Am două iubiri“, arătînd o formă excepțională. La alt local, „Don Camillo“, cîntărețul Jean Sablon interpretează cupletele care l-au făcut celebru în 1938.

Totuși, prezentul tulbură din cînd în cînd aceste ape calme ale Parisului de noapte. La cinematograful „Marignan“ de pe Champs Elysees, pentru spectacolul de gală al ultimului film al lui Jean Gabin, „Zodia taurului“, organizatorii au avut ideea să ofere locuri gratuite primilor 250 de inși care, cu buletinul de identitate în mînă, vor putea dovedi că s-au născut în zodia Taurului, ca protagonistul filmului, regizorul Gilles Grangier și autorul dialogurilor Michel Audiard. Rezultatul: în primele ore ale după amiezii se

și formase o coadă respectabilă de „tauri“, astfel că la 20,30, cînd s-au deschis ușile, s-a produs o adevărată corridă. Au trebuit să intervină patru mașini polițienești ca să-i evacueze pe „taurii“ suplimentari.

La cinematograful „Balzac“, aflat nu departe de „Marignan“, o altă gală de răsnet: „Bullitt“ cu Steve MacQueen. Printre invitați, Michèle Morgan și regizorul Gérard Oury, Brigitte Bardot și ultimul ei partener de film Patrick Gilles, Nathalie Delon, îmbrăcată în țigancă (de Dior) și impresarul ei Georges Baume.

O altă premieră, la „Olympia“, a prilejuit-o recitalul cîntărețului Antoine, care a abandonat cămașa înflorată în favoarea smochingului. Printre cei veniți să-l aplaude, Claude François și Johnny Hallyday.

I. Zorin

Paris, aprilie

CINEMA

Departe in Vest

O insulă aruncată parcă de natură în valurile Atlanticului, nu departe de coasta Franței... Loc fatal pentru mii de prizonieri sovietici și francezi aduși acolo de hitleriști ca să întărească linia de apărare atlantică serios zdruncinată de armatele aliate. Oamenilor istoviți li se cere un efort aproape peste limitele credibilului, o muncă de zi și noapte. Iar după aceea... Toți știu că nu vor pleca vii de acolo, cunoscînd practica hitleriștilor de a-i ucide pe prizonieri după terminarea lucrărilor cu caracter secret.

Să fugă? Dar unde? Atlanticul se întinde nemărginit de jur-impjur, iar zgomotul lui monoton subliniază parcă situația fără ieșire a oamenilor.

Să se răsoale? Dar sentinelele din turnurile de pază nu slăbesc din ochi nici un colțisor. Cel mai mic gest de nesupunere e pedepsit cu spinzurătoare. Și mai există o piedică: oamenii n-au apucat să se cunoască, să se sudeze pentru a încerca împreună să scape din acest loc al silniciei și al morții. Dușmanii au avut grijă și de asta, aducîndu-i pe prizonierii sovietici din diferite lagăre de concentrare.

Comandantul insulei a pus mai mare peste ei pe fostul inginer militar Karpov, care conduce lucrările și care, plin de zel, se angajează să le termine în zece zile în loc de cincisprezece. O țâcere grea, încărcată de ură urmează cuvintelor lui. Și doar într-un tîrziu un soldat vîrstnic cu mîntea subrezită după o contuzie, iese în fața rîndurilor și spune tare:

— Sint de acord!

Așa începe noul film sovietic „Departe in vest“, producție a studiourilor „Mosfilm“, care are la bază un scenariu scris de Gheorghe Mdivani, specialist în construcția de conflicte dramatice.

Este un film despre neînfricare și bărbăție, un film despre voința neînfrîntă de victorie a oamenilor sovietici. Căci, în ultimă instanță, stăpîni pe situație în insulă se dovedesc a fi nu ocupanții inarmați pînă în dinți, ci miile de prizonieri care se unesc învingînd piedici dramatice și reușesc să obțină în final victoria, conduși de... „trădătorul“ Karpov și de soldatul (de fapt colonelul) Ivan Zaharov, figura centrală a filmului. Acest rol este interpretat de apreciatul Nikolai Kriucikov, pe care l-am revăzut de curînd cu plăcere în filmul „Al 41-lea“, prezentat într-o emisiune a telecinematociei.

Hippies în Valea Morții

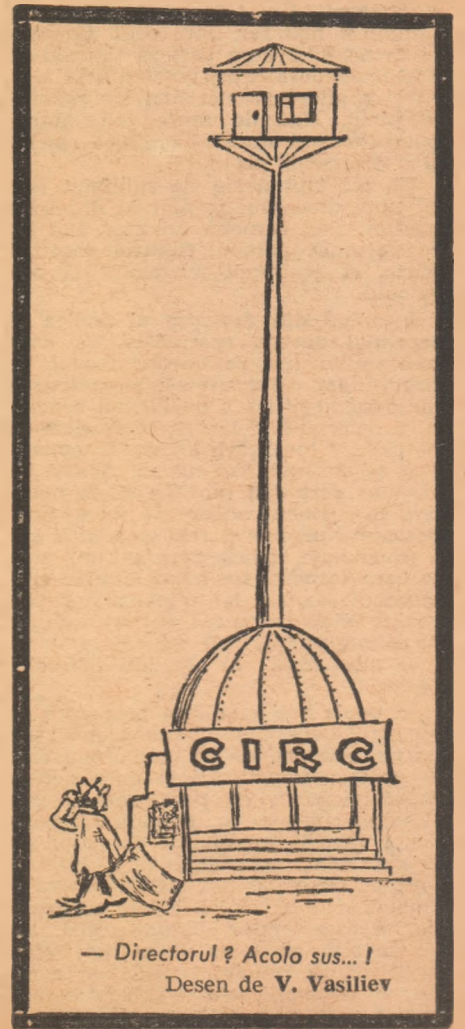
Patru sute de tineri hippies au fost transportați la Salt Lake City, localitate din faimoasa Vale a Morții californiană unde Michelangelo Antonioni turnează primul său film american, „Zabriskie Point“. Ei sint figurația de care regizorul are nevoie pentru cîteva scene, cele mai dinamice din film.

Antonioni lucrează complet izolat de lumea civilizată, în dezolanta cîmpie a Văii Morții făcută din pămînt gol și dune de nisip.

Filmul „Zabriskie Point“, care și-a luat numele de la o așezare pierdută în Valea Morții, are o dublă temă: una politică și una de dragoste. Alte amănunte nu se cunosc despre subiect. Scenariu nu există. Ca de obicei, numai Antonioni știe ce se va întîmpla. Acțiunea va începe, se pare, cu ceva similar unui asasinat politic, care ar putea fi cel al lui Robert Kennedy, și va continua cu o amplă viziune a tineretului american contemporan

Filmul este interpretat de un singur actor cunoscut: Rod Taylor, care nu deține însă rolul principal. Protagonistii sint doi necunoscuți, doi tineri debutanți: Mark Frechette de 20 de ani și Daria Halprin de 19 ani. „Un actor — a spus cîndva Antonioni — nu este decît un element într-o serie de imagini, și numai regizorul știe ce loc trebuie să ocupe în film. E periculos să lași liber un actor“. Drept care nu-i lasă liberi deloc. Mark Frechette și Daria Halprin sint modelați de Antonioni pentru locul pe care trebuie să-l ocupe în film. Pentru ei experiența este prețioasă, dat fiind că Antonioni se pricepe să modeleze.

A. Ciurskaia

— Directorul? Acolo sus...! Desen de V. Vasiliev

tehnica

tehnica tehnica

tehnica tehnica tehnica

tehnica tehnica tehnica tehnica

tehnica tehnica tehnica tehnica

tehnica tehnica tehnica tehnica

tehnica tehnica tehnica tehnica

tehnica tehnica tehnica tehnica

tehnica tehnica tehnica tehnica

tehnica tehnica tehnica tehnica

tehnica tehnica tehnica tehnica

tehnica tehnica tehnica tehnica

tehnica tehnica tehnica tehnica

tehnica tehnica tehnica tehnica

tehnica tehnica tehnica tehnica

tehnica tehnica tehnica tehnica

tehnica tehnica tehnica tehnica

tehnica tehnica tehnica tehnica

tehnica tehnica tehnica tehnica

tehnica tehnica tehnica tehnica

tehnica tehnica tehnica tehnica

tehnica tehnica tehnica tehnica

tehnica tehnica tehnica tehnica

tehnica tehnica tehnica tehnica

tehnica tehnica tehnica tehnica

tehnica tehnica tehnica tehnica

tehnica tehnica tehnica tehnica

tehnica tehnica tehnica tehnica

tehnica tehnica tehnica tehnica

tehnica tehnica tehnica tehnica

tehnica tehnica tehnica tehnica

tehnica tehnica tehnica tehnica

tehnica tehnica tehnica tehnica

tehnica tehnica tehnica tehnica

tehnica tehnica tehnica tehnica

tehnica tehnica tehnica tehnica

tehnica tehnica tehnica tehnica

tehnica tehnica tehnica tehnica

tehnica tehnica tehnica tehnica

tehnica tehnica tehnica tehnica

tehnica tehnica tehnica tehnica

tehnica tehnica tehnica tehnica

tehnica tehnica tehnica tehnica

tehnica tehnica tehnica tehnica

tehnica tehnica tehnica tehnica

tehnica tehnica tehnica tehnica

tehnica tehnica tehnica tehnica

tehnica tehnica tehnica tehnica

tehnica tehnica tehnica tehnica

tehnica tehnica tehnica tehnica

tehnica tehnica tehnica tehnica

tehnica tehnica tehnica tehnica

tehnica tehnica tehnica tehnica

tehnica tehnica tehnica tehnica

tehnica tehnica tehnica tehnica

tehnica tehnica tehnica tehnica

tehnica tehnica tehnica tehnica

tehnica tehnica tehnica tehnica

tehnica tehnica tehnica tehnica

tehnica tehnica tehnica tehnica

tehnica tehnica tehnica tehnica

tehnica tehnica tehnica tehnica

tehnica tehnica tehnica tehnica

tehnica tehnica tehnica tehnica

tehnica tehnica tehnica tehnica

tehnica tehnica tehnica tehnica

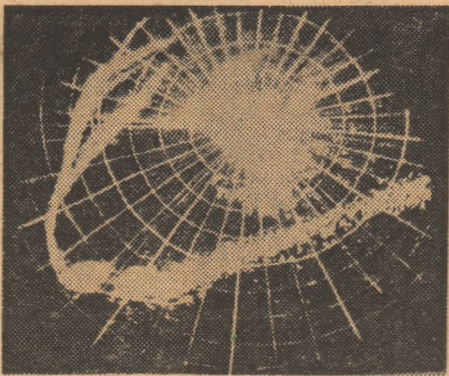
tehnica tehnica tehnica tehnica

tehnica tehnica tehnica tehnica

tehnica tehnica tehnica tehnica

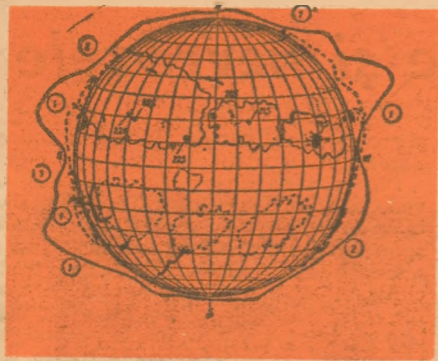
reflectă agitația materiei solare, impulsională din adăncurile incandescente ale astrului.

Un portret al Soarelui făcut din același punct geografic poate fi realizat numai o dată la 200 de ani. Aceasta e

frecvența medie cu care se repetă eclipsele totale de Soare în fiecare punct al globului terestru. În jurul discului solar, umbră de Lună, se detașează un nimb luminos, coroana solară. În afara eclipselor totale, nimbul Soarelui poate fi fotografiat cu ajutorul coronografului, inventat în 1930 de astronomul Bernard Lyot.

Savanții sovietici S. Haikin și B. Ci-haciiov au făcut în 1947 primul „radio-portret” al Soarelui pe lungimea de undă de 1,5 metri. După cum se știe, radioastronomia lucrează cu informații obținute prin radiunde emise de corpurile cerești. Aceste unde pot fi de ordinul milimetrilor sau al zecilor de metri. Imaginea Soarelui realizată cu ajutorul radioundelor metrice prezintă o imensă formație neregulată, care depășește cu mult discul solar și ale cărei prelungiri ajung până aproape de Pământ.

Așa arată „o hartă sinoptică” a Soarelui. Astfel de portrete solare sînt întocmite în fiecare zi și reprezintă un fel de buletin meteorologic al astrului pentru ziua respectivă: poziția petelor, a protuberanțelor etc.

SEISMOLOGIE

Cea mai puternică zguduire din istoria omenirii

Săptămînile trecute, geofizicienii au aniversat un eveniment memorabil pentru ei: împlinirea a cinci ani de cînd (la 27 martie 1964) Alaska a fost zguduită de un fantastic cutremur de pămînt: în ziua aceea omenirea a trecut prin cel mai violent seism din întreaga ei istorie. Pierderile omenești au fost relativ mici în raport cu amploarea catastrofei: circa o sută cincizeci de morți. Dar stricăciunile materiale au fost extrem de importante, nu numai la Anchorage și în orașele sale pe țărmurile Alaskăi, unde cutremurul a făcut cele mai mari ravagii, ci și pe coastele vestice ale Canadei și Statele Unite, devastate de valuri „tsunami” consecutive zguduirii scoarței.

Calculată după metodele puse la punct de Richter și Gutenberg, energia eliberată cu prilejul seismului a avut o magnitudine cuprinsă între 8,5 și 8,7. Chiar numai magnitudinea 8 e rară și în cazuri cu totul excepționale, s-au înregistrat depășiri ale ei. În aceeași ordine de idei putem aminti că maximumul scalei Richter-Gutenberg a fost atribuit o singură dată — retrospectiv — cutremurului care a distrus Lisabona în 1755.

După cum arată un studiu consacrat consecințelor seismului în domeniul hidrologiei, în Alaska crusta de gheață care acoperea o serie de lacuri s-a rupt, apa a început să se clatine, iar în unele cazuri nivelul ei a suferit modificări importante, ceea ce a dus la

erodarea țărmurilor și avarierea instalațiilor construite acolo. În același timp, zguduirile scoarței au declanșat multe avalanșe de zăpadă, iar pe versanțele munților s-au produs alunecări de terenuri. De altfel pe toate continentele s-au înregistrat variații ale nivelurilor apei — uneori definitive — în circa 700 de puțuri și oscilații brusce în lacurile din America de Nord și Australia.

Cea mai spectaculoasă consecință a fost însă, îndubitabil, prăbușirea cîtorva munți în Alaska. La 200 de kilometri sud-est de Anchorage, de pildă, în regiunea Shattered Peak, mii de metri cubi de rocă au fost zvirlîți într-o vale aflată la poalele muntelui. Acolo, sfîrșimăturile au provocat, probabil prin însăși căderea lor, un fel de pernă de aer pe care au alunecat la vale, cu o viteză de 200 de kilometri pe oră, răspîndindu-se pe ghețarul Sherman unde acum acoperă o suprafață de 6—7 kilometri pătrați.

GEOFIZICĂ

Marele necunoscut care începe a fi descifrat

Pînă a începe era cosmică exista tendința de a considera planeta noastră ca un corp izolat în spațiu, ca o imensă bulă cu raza de 6370 km, înconjurată de o atmosferă cu o grosime de aproximativ 1000 de kilometri, dincolo de care începea vidul. Or, una din marile revelații ale sateliților artificiali este că între Terra și Cosmos se desfășoară o uimitoare activitate de schimb: globul nostru expediază în permanență în spațiu o parte din substanța sa și primește în loc o cantitate egală de materie.

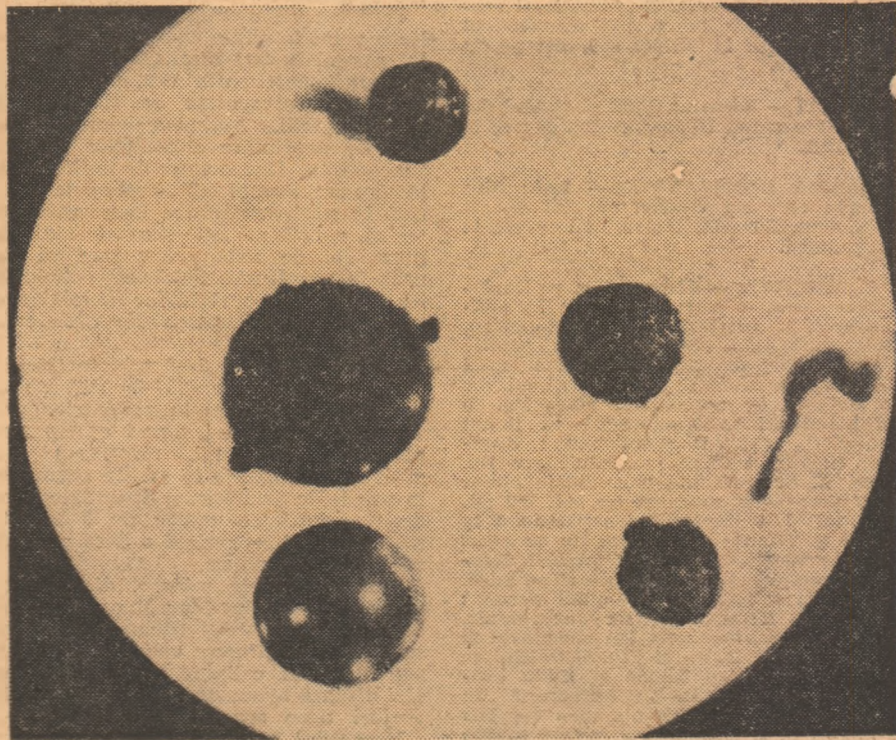
Instalațiile spațiale au arătat că la o mare distanță de Pămînt există o zonă unde domină hidrogenul. Într-adevăr, Terra antrenează cu ea în spațiu uriaș cantități de hidrogen, mai mult sau mai puțin ionizat. E vorba de faimoasele

reprezintă astfel pentru Cosmos o ade-vărată sursă de molecule de hidrogen.

În bilanțul „pierderi și profituri”, planeta noastră este, totuși, beneficiară. E vorba, între altele, de meteoriți care nu sînt însă o descoperire ce poate fi pusă la activul erei spațiale și care, captați de Pămînt, se dezintegrează în bună parte în atmosfera acestuia. S-a stabilit, însă, că meteoriții de talie mijlocie o pot străbate, alungînd pe glob. Încît oamenii de știință și-au pus întrebarea: ce masă de materie meteoritică poate căpăta, în medie, Terra în cursa ei prin spațiu? Prin 1950, astronomii socoteau că această cifră ar fi de ordinul a 5—6 tone zilnic. În urma cercetărilor efectuate de sateliți situația pare a fi complet răsturnată. Unele opinii afirmă acum că Pămîntul captează zilnic aproximativ 3000 de tone din această materie călătoare, iar o seamă de savanți cred chiar că această cifră e destul de modestă și că valorile ar trebui ridicate la 10 000, 15 000 și chiar 20 000 de tone. Dar luînd drept bună fie și numai prima cifră, ne putem da seama că e vorba de o cantitate uriașă căci într-un an ar reprezenta 1 milion de tone, într-un mileniu 1 miliard, iar într-un miliard de ani, ceea ce nu-i decît o perioadă din istoria Terrei, un milion de miliarde de tone de proveniență cosmică!

Această fantastică masă de materie meteoritică ridică o problemă fundamentală, întrucît dacă o considerăm ca fiind alcătuită în cea mai mare parte a ei din fier și nichel, se poate vorbi de un adevărat „ciclu de fier spațial”. Dovada existenței acestui ciclu este oferită de zăpezile în care au fost depistate pulberi magnetice cu conținut de fier, platină, cobalt și nichel, ca și de sferulele magnetice și nodulii de magneziu semnalate pe fundul oceanelor. De aici a fost trasă și concluzia că o mare parte din fierul existent în biosferă ar fi de proveniență meteoritică. În felul acesta și omul ar conține în corpul lui o parte din Cosmos! Începînd din 1957, geofizicienii au trecut la cercetări organizate, prin mijlocirea unor stațiuni de mare altitudine, în vederea analizării în permanență a aerului și constituanților săi. În felul acesta atmosfera a fost pentru prima oară expertizată cu un sistem de ventilatoare, capabile să dirijeze mari cantități de aer spre sisteme analizoare. Rezultatele au fost edificatoare: 14,3 micrograme de nichel la 1 000 m³ de aer.

Și mai sînt și curenții meteoritici pe

Sferule de fier de origine cosmică, provenind din Mediterană

centuri de radiații care se învîrtejesc „în largul” Pămîntului, centura interioară fiind compusă din protoni, în timp ce în cea exterioară domină electronii. Începînd din 1959, instalațiile de tip „Lunik” și „Pioneer” au descoperit atomi de hidrogen, care în jurul globului nostru constituie un adevărat halo. După părerea savanților sovietici, acest halo ar pierde cam 100 tone de hidrogen pe zi ceea ce, relativ, e o cifră uriașă. El ar fi despărut de mult, dacă nu s-ar petrece un proces regenerativ. În legătură cu acest proces, prof. Șklovski a sugerat un mecanism posibil, a-nume acela că atmosfera terestră ar fi continuu realimentată de oceane. Savantul presupune că apa mărilor, transformată în vapori datorită radiației solare, ajunge în atmosfera înaltă și că, într-o a doua fază, atunci cînd moleculele de apă ating altitudinea de 100 km, ele sînt disociate de radiația ultravioletă a Soarelui. În felul acesta oxigenul ar îmbogăți atmosfera, în timp ce hidrogenul ar putea trece în halo și, de acolo, în spațiu. Terra

care Terra îi traversează în unele perioade ale anului. „Sputnik-III” a înregistrat o densitate meteoritică excepțională, adevărate trombe care se abat asupra regiunilor înalte ale atmosferei și sînt în strînsă corelație cu fenomenele meteorologice. Cu acest prilej s-a emis ipoteza, astăzi confirmată, că ploile abundente ar fi în strînsă legătură cu căderile de pulberi provenind din atmosfera înaltă.

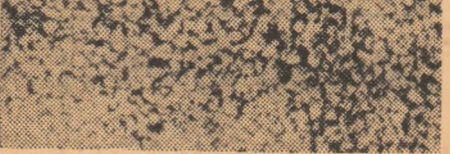
Dar materia pe care Pămîntul o captează din Cosmos este importantă nu numai din punct de vedere cantitativ, ci și calitativ deoarece, în afara curenților de materie, pe Terra ajunge și un curent de căldură provenind din contactul pulberilor cu atmosfera în care pătrund și unde în parte ard, încălzînd-o. În felul acesta pot fi explicate temperaturile extrem de înalte din zonele superioare, semnalate de aparatele spațiale (la 2 000 km, mii de grade). După cum se vede, deși oamenii bănuiau complexitatea Cosmosului, în realitate acesta depășește tot ce-și puteau imagina pînă nu de mult.

Un chip de om, cu pletele împrăștiate în jurul capului ca niște raze. Așa își imaginau cartaginezii Soarele. Vechii egipteni reprezentau astrul zilei sub formă de brațe omenești întinse către Pămînt spre a-i dăruia căldură și lumină, iar slavii și-l închipuiau ca pe un disc aureolat, cu atributele feței omenești. Apoi un om de știință a privit pentru întia oară Soarele în față și i-a simplificat portretul la maximum.

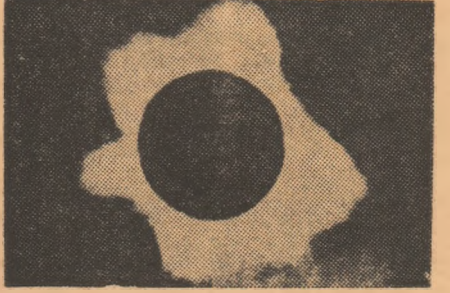

Un cerc pe care se disting cîteva pete negre. Așa l-a văzut prin lunetă Galileo Galilei, schițîndu-i prima imagine, făcută după natură, în care apar petele solare. Descrierea acestor pete a fost făcută 200 de ani mai tîrziu, în secolul XIX, de către H. Schwabe, farmacist cu vocație de astronom. Tot el a descoperit că numărul și dimensiunile petelor solare variază periodic în cicluri de 10—11 ani.

La 5 iulie 1885, Pierre Jules Janssen și-a îndreptat obiectivul fotografic asupra discului solar și a obținut o imagine plină de defecte. Apoi astronomul

a mai făcut o fotografie și a constatat cu surprindere că toate „defectele” primei imagini, niște granule mici, albiicioase, se repetau întocmai. Fotografii similare au fost obținute și de savantul rus A. Ganski. Așa a început stu-

dierea microstructurii suprafeței solare, a granulelor în necontenită mișcare, ca bulele unui lichid în fierbere, care

Poșta medicului

AVRAM ȘTEFAN — **Lipova**: Tulburările descrise de dv. sînt rezultatul unui proces greu reversibil. În afara medicamentelor ce vi s-au prescris, care sînt bune în măsura în care le suportați, puteți face câteva tratamente cu Glicocol, 1 fiolă/zi în injecții i.v. sau i.m. timp de 10 zile cu o pauză de 5—10 zile între serii. Puteți să le asociați vit. E 10 injecții i.m. a 30 mg pe serie repetate la 2 zile.

MARINESCU SOFIA — **Iasi**: Citiți răspunsul dat mai sus sub Avram Ștefan — Lipova. „Razele” nu pot fi făcute decât cu aviz medical. Idem gimnastica medicală.

AMALIA — **Suceava**: De ce atîta tristețe și pesimism? Goethe, din care ne citați, avea oroare de vagul-noros, cum scria în Faust, iar deviza lui gravată pe ceasornic era „Memento vivere”! Desigur, există multe metode terapeutice care vă pot ajuta, dar ceea ce contează în primul rînd este voința dv. de a ieși din impas. Ca „proteze psihice” puteți utiliza: Antideprin, care are o indicație specială în stările depresive din menopauză: 3—4 drajeuri/zi progresiv pînă la 8—12 draj/zi în 3 prize; ca tratament de întreținere 2—4 draj/zi; Hematodin — 1 fiolă/zi în injecții i.m. profunde în serii de 20 de fiole urmate de 8 zile pauză.

CHIȘ IANINA — **București**: 1) Copilul dv. poate fi operat de amigdale, avînd peste 3 1/2 ani. Într-adevăr, după amigdalectomie se observă un „sut” în dezvoltare, o ameliorare a apetitului. 2) Orice limbă se învață mai bine în copilărie, dar depinde de... copil. Goethe învățase pînă la 8 ani paralel latina, franceza, italiana și engleza, dar nu-l putem da ca „etalon”. Dacă fiul dv. are o „bosă” a limbilor, puteți încerca. 3) Da. Patinajul nu contraindică în nici un caz inotul.

V. IOSIF — **Vulcan**: Adresați-vă Centrului metodologic de reumatologie, str. Iulius Fucik, 5 București.

NEGREA IOAN — **Timișoara**: Aveți dreptate. Nepotrivirea e evidentă între prospect și agenda medicală. Trifermenul este preferabil să fie luat în orice caz la masă sau după masă. De altfel, lucrarea „Produce farmaceutice folosite în practica medicală” editată de Ministerul Sănătății (1969) precizează: „3—6 drajeuri/zi în timpul sau imediat după mesele principale”.

ION GHEORGHE — **Tg. Mureș**: 1) În genere, purtarea unui suspensor poate amenda simptomatologia clinică în varicocele. Indicația operatorie este rară; mai ales în cazul unor profesii care presupun efort fizic. Nu dă tulburări sexuale, decât dacă e voluminos. Oricum, un examen chirurgical e necesar. 2) „Studiile și cercetările actuale” nu permit diagnosticul respectiv decât la vedere sau mai precis în funcțiune.

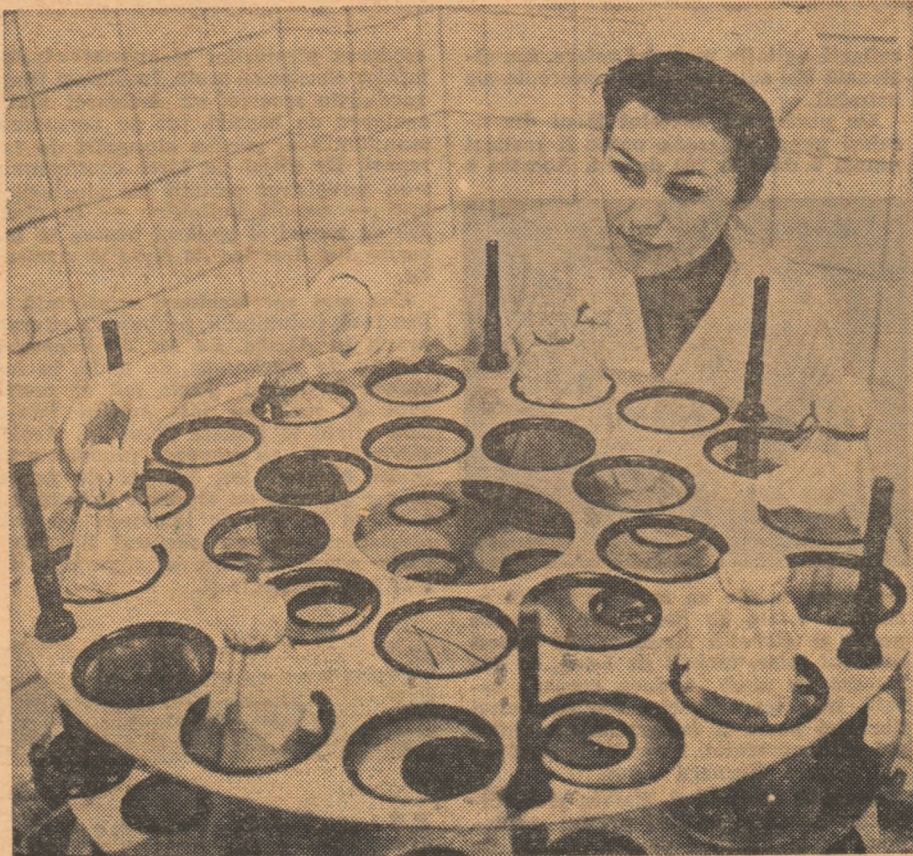
TAHITI — **Roman**: Citiți răspunsul dat mai sus sub Ion Gheorghe—Tg. Mureș la punctul 1.

DABIJA CONSTANTIN — **Iasi**: Sînt sechele care nu credem că mai pot fi remediate. Consultați totuși un specialist dermatolog.

C. TARNIȚA — **Ciceu**: Cam multe întrebări, deci le vom selecta. 1) În polimenoree, tratamentul constă în Lutestan, Epifizan, Madiol, Steranabol, în funcție de etiologie; de aici necesitatea unui diagnostic hormonal; dozele și ritmul vor fi stabilite de specialistul ginecolog. 2) În hipermenoree tratamentul va fi tot cauzal. Ca adjuvant, simptomatic: Ergometol fiolă în injecții i.m. zilnic sau Rp. Extr. fl. Sec. cornuta 3 g. Calciu clorat 8 g, sirop 40 g, apă dist q.s. ad. 150 ml. D.S. int. 5—6 linguri/zi (Se păstrează la rece). 3) Vit. B₁₂ și Rovitrat nu au efect pe cale bucală, ci numai injectabil. Neohepar, vit. B₁ și C se pot lua și pe gură. 4) Pentru stimularea sistemului nervos: Fosfobion, Hematodin, ser neurotonic, Buerleithin, vitaminele din complexul B (în special B₁, B₆, B₁₂ și PP). 5) Calciul se poate combina cu Natriu și Kalium bromat în așa-numitele „Polibromuri” în soluții de 2—5 la sută, din care vor bea 3 linguri/zi. 6) Hematodinul este o soluție de hematoporphyrinum (derivat de hemoglobină) cu acțiune asupra centrilor vegetativi, tonic și stimulent al sistemului nervos. Soluția injectabilă: 1 fiolă/zi în serii de 20 zile, urmate de 8 zile pauză; soluția uz intern: se începe cu 20 de picături cu 1/4 oră înainte mesei de dimineață și prînz; la 2 zile doza se mărește cu cîte 5 picături pînă se ajunge la 40 picături x 2/zi. Se continuă cu această doză încă 5—6 zile, după care e scăzută progresiv în funcție de evoluția bolii. 7) Remineron se poate lua cu Tonic sau Hecogen.

TURCU — **București**: „Sistemul meu” de J. P. Müller nu a mai apărut în românește de la ediția din vechea „Biblioteca pentru toți”. Îl puteți urma cu mult folos, conținînd o serie de exerciții fizice bine alese și gradate.

DIAC C. GH. — **București**: Coincidența face să vă „cităm” chiar în răspunsul dat mai sus Turcu — București. Sigur că faceți bine și este un fapt dovedit că exercițiile fizice practicate regulat au efecte salutare. Credem că puteți găsi cartea la Biblioteca Academiei R.S.R. În broșura „Cultura fizică și sănătatea” de dr. I. Drăgan (Ed. Medicală), la pag. 102 veți găsi exerciții indicate pentru dv.

În laboratorul de microbiologie se naște un nou preparat. Fabrica de medicamente din orașul Frunze

Foto: E. Vilcinski (APN)

E BINE SĂ ȘTIM

Tranchilizantele și nevrozele

În ultimii ani, posibilitățile terapeutice în bolile sistemului nervos, sau în acelea în care sistemul nervos joacă un rol important s-au mărit prin descoperirea unor substanțe numite „tranchilizante” (liniștitoare) ori neurolegice. Numele le-a fost dat după principală lor acțiune: aceea de sedare nervoasă, de scădere a tensiunii nervoase, de calmare generală.

În categoria medicamentelor tranchilizante intră multe substanțe, grupate în general în trei mari clase:

Medicamentele din grupul fenotiazinei sînt reprezentate de clordelazina sau largactil. Acțiunea clordelazinei este de deprimare a centrilor nervoși subcorticali, dînd o stare de indiferență. Pentru acțiunea ei inhibitorie este utilizată în stări de agitație, în nevroza astenică, delirul alcoolic, schizofrenie. Calitatea ei de antivomitiv face să fie utilă în vărsăturile de diverse etiologii, iar datorită proprietăților antalgice e utilizată în combaterea durerilor canceroase.

Dozele medii de 2—3 tablete (25—75 mg) sau 1—2 fiole (25—50 mg) pe zi sînt depășite numai în psihiatrie.

Grupul rezerpinei, avînd ca tip serpasilul (hiposerpilul, rezerpina) și-a găsit întrebuintarea în stările nevrotice, în stările de excitație, pentru efectul sedativ. Cantitatea medie de 3 tablete (75 mg) pe zi reprezintă o doză care nu dă efecte secundare.

Tranchilizantele minore, dintre care mai cunoscute sînt Meprobatul (Carbaxin) și Nervatilul (Benactizin) sînt substanțe liniștitoare care scad tensiunea nervoasă, calmînd bolnavul, făcînd să-i dispară teama fără să-i provoace în același timp somn.

Nervatilul, scăzînd reacțiile vegetative la emoții, este întrebuintat și în nevroze. Doza zilnică: 2—3 tablete (1—3 mg).

Meprobatul inhibă fenomenele de hiperexcitabilitate psihică și motorie, fapt care face să fie indicat în nevrozele anxioase, în stări de tensiune psihică, surmenaj, în insomnie (produce somnul prin „destindere nervoasă”) ca și în dureri de natură spastică (cefalee prin spasm vascular sau spasme pe tubul digestiv). Doza uzuală: 2—3 tablete pe zi (0,80—1,20 g).

Ataraxul este întrebuintat în stări nevrotice în care predomină anxietatea (neliniște, frică nejustificată). Doza zilnică: 2—3 tablete pe zi.

N-oblivonul, medicament bine tolerat în tratamentele de lungă durată este bun, ca și primele, în stări nevrotice, insomnii, nevroze cardiace sau digestive. Doză: 3 tablete pe zi (0,30 g).

Dacă toate medicamentele enunțate mai sus sînt bune în nevroza astenică, atît de răspîndită sau în alte nevroze cu multiple manifestări: anxioase, cardiace, digestive etc., să nu uităm totuși nici un moment că, luate în doze prea mari, prea mult timp sau fără suprave-

ghere medicală pot da fenomene toxice, neplăcute.

Din cele arătate pe scurt, mai sus, se vede că, deși toate tranchilizantele sînt bune în nevroză în general, fiecare are specificul său, fiind mai indicat într-o anumită situație. De aceea, fiecare tranchilizant va fi prescris numai de medic, care va alege pe cel cu efect mai bun și va recomanda dozele optime, evitîndu-se astfel fenomenele toxice.

Medicus

LA ÎNTREBĂRILE CITITORILOR

Trebuie tratată orice hipertensiune arterială?

Dar, mai întii să lămurim o problemă de terminologie. De multe ori se spune: „am tensiune arterială”. Fiecare om are însă „tensiune arterială”. Creșterea ei peste limite normale se numește hipertensiune arterială, iar scăderea ei, hipotensiune arterială.

Care este semnificația variațiilor tensionale și cînd este necesară tratarea hipertensiunii arteriale? Cercetări din ultimii ani au demonstrat că orice hipertensiune arterială este un factor potențial de accidente vasculare, în special coronariene. Un studiu recent arată că riscul unui accident coronarian (insuficiență coronariană, infarct cardiac etc.) este de aproape trei ori mai mare la bărbații între 40—59 de ani suferind de hipertensiune decît la cei cu tensiune normală și de 6 ori mai mare decît la femeile hipertensive de aceeași vîrstă.

Tot cercetări statistice au mai scos în evidență și un alt fapt important: există un excident de mortalitate în raport cu procentul mediu pornind de la o tensiune arterială maximă (sistolică) mai mare de 13,8 (138 mm Hg) și o tensiune minimă (diastolică) de peste 8,3 (83 mm Hg). Acest excident de mortalitate crește progresiv cu tensiunea arterială atît la bărbații cît și la femei, fiind totuși mai mic la femei.

Prognosticul hipertensiunii arteriale este determinat înainte de toate de starea fundului de ochi și într-o măsură mai mică de starea inimii, rinichilor și vaselor cerebrale. Examenul fundului de ochi devine astfel obligatoriu pentru orice bolnav hipertensiv, evoluția sa indicînd „pe viu” starea arterelor.

Influența stării inimii, rinichilor și

esculap
esculap esculap
esculap esculap escula
esculap esculap esculap escu
esculap esculap esculap
esculap esculap esculap escu
esculap esculap esculap e
esculap esculap esculap escula
esculap esculap esculap e

vaselor cerebrale, „organe țintă ale hipertensiunii”, asupra prognosticului maladiei hipertensive se reflectă mai ales asupra complicațiilor. Mortalitatea hipertensivilor crește în funcție de gravitatea atingerii „organului țintă”.

Un alt element agravant al prognosticului este obezitatea. Obezitatea mărește riscul mortalității timpurii mai ales prin favorizarea bolilor cardio-vasculare. S-a remarcat că revenirea la greutatea normală face să regreseze considerabil cifrele tensionale.

În concluzie, creșterea tensiunii arteriale peste cifrele acceptate ca normale la o anumită vîrstă trebuie să constituie un „semnal de alarmă”. Controlul periodic și examene complementare (fund de ochi, uree, colesterol etc.) sînt în aceste cazuri obligatorii. Oportunitatea raționalizării regimului igienico-dietetic în astfel de situații este deci evidentă. Utilitatea unui tratament medicamentos va fi stabilită însă în funcție de datele clinice și de laborator, de medicul curant. După părerea specialiștilor, utilitatea tratamentului antihipertensiv nu este clar stabilită pentru toate cazurile de hipertensiune arterială (dar există excepții). Medicamentele hipertensive nu sînt indicabile în toate cazurile de hipertensiune arterială și din cauza efectelor secundare (de exemplu, retenție de apă, efect deprimant asupra sistemului nervos etc.).

Dr. M. L. Ștefan

DIN ISTORIA MEDICINEI

Leac împotriva obezității

Desen de I. Sicev

NOUȚĂȚI

„Hospitalita”

Este numele unei infecții purulente care izbucnește încă, din păcate, în mediul spitalicesc, fiind vorba de o infecție cu bacilul Staphylococcus aureus, extrem de primejdios intrucît a devenit rezistent la antibiotice.

Într-un viitor apropiat, microbul și boala pe care o provoacă vor pulea fi însă făcute inofensive cu ajutorul unui nou vaccin preparat dintr-un acid organic extras din peretele celular al bacilului. Soarecii inoculați cu acest preparat au supraviețuit unei infecții ulterioare cu primejdiosul stafilococ, în timp ce animalele nevaccinate au murit fulgerător.

Această inoculare lipsită de orice risc împotriva „bolii spitalilor” prezintă o importanță foarte mare, țînînd seama de faptul că infecția atacă mai ales mamele tinere după naștere, copiii mici și persoanele convalescente în urma unor boli grele.

R.A.U.

Siwa, farul deșertului

Despre oaza Siwa, pierdută în nisipurile imensului deșert al Libiei, nu se știu prea multe lucruri. Acum 2500 de ani, oaza era celebră în tot bazinul mediteranean. În secolul VI î.e.n. acolo a fost construit templul lui Amon-Ra. Tot în această oază se afla — cum spune legenda — unul din cele șapte oracole mai celebre din lumea antică.

În 525 î.e.n., regele Cambise al Persiei, arată Herodot, a trimis o armată de 50 000 de ostași cu porunca de a distruge templul lui Amon, de a pune mâna pe oracol și a-i duce în robie pe locuitorii oazei Siwa. Ordinul n-a fost însă adus la îndeplinire. Nici unul din cei 50 000 de ostași persani nu s-a întors din expediție; toată armata și-a găsit moartea în nisipurile mișcătoare din deșertul Libiei. O furtună de nisip a nimicuit-o undeva la jumătatea drumului dintre valea Nilului și Siwa. Evenimentul a fost interpretat ca o nouă dovadă a forței zeului Amon și a oracolului său. Deși mai târziu perșii au izbutit să ajungă în oază, oracolul a continuat să se bucure de aceeași faimă. Regi și conducători de oști din multe țări veneau în pelerinaj pentru a-i afla profetiile.

„Kilometrajul mașinilor care ne-a transportat din stațiunea balneară Marsa Matruh de pe țărmul Mediteranei până în oaza Siwa n-a înregistrat decât 302 km, o distanță neglijabilă, s-ar zice, pentru mijloacele de transport moderne. Dar când zăriștii invitați să viziteze oaza au părăsit Marsa Matruh, caravana arăta de parcă ar fi pornit într-o lungă călătorie. În afară de cele trei microbuze în care ne instalasem noi, mai erau câteva camioane încărcate cu butoaie de benzină, piese de schimb, apă, alimente, păături și diverse alte obiecte indispensabile.

Călătoria durează mult și comportă riscul unei staționări forțate în deșertul torid. Unele călătorii pe această rută au avut un deznodământ tragic. Acum câțiva ani un grup de turiști vest-germani a încercat să ajungă în oază pe cont propriu, fără ghid, fără apă și alimente. După zece zile turiștii au fost găsiți morți, iar mașinile îngropate în nisip...

Deșertul începe imediat ce treci de ultimele case din Marsa Matruh. Dar el nu pare total lipsit de viață din primul moment. Din loc în loc se văd firicele de iarbă, arbuști, arbori, corturi de beduini. Turmele de oi, cămile și cățiri mai găsesc câte ceva de păscut. Două gazele grațioase au lăsat mașina noastră să se apropie la vreo zece metri de ele și abia după aceea au rupt-o la fugă.

Apoi drumul a început să urce și am ajuns pe un platou de piatră de o monotonie exasperantă, unde nu se zărea nici un firicel de iarbă, nici o vietate. După câteva zeci de kilometri șoseaua asfaltată s-a terminat și ne-am pomenit în plin deșert. Singurele puncte de reper erau acum niște stânci imense și schelete de animale. Această porțiune de drum e extrem de dificilă pentru mașini, întrucât pneurile se uzază repede din cauza sillexului de pe platou.

Înaintînd astfel încet prin deșertul cenușiu-gălbui deodată am zărit o mare de palmieri verzi ca smaragdul. Nu era însă un miraj. În valea întinsă, aducînd cu o cupă și scaldată de două sute de izvoare calde și reci, se vedea cu

adevărat o sumedenie de palmieri. Unele izvoare sînt socotite sacre. Temperatura apei variază în funcție de diversele perioade ale zilei. Prin desigur arborilor sclipeau câteva lacuri, dintre care unul destul de mare.

Ajunsesem în oaza Siwa, supranumită uneori de egipteni „un far în oceanul deșertului“.

Curmalii înalți se unduiau în bătaia vîntului. Împreună cu măslinii, cei 250 000 de curmali constituie principala bogăție a oazei.

În Siwa totul evocă antichitatea. Există un Munte al morților; pe versantele lui au fost săpate grote, folosite ca morminte în timpul faraonilor, pînă la dinastia XXII, și apoi sub stăpînirea romană. În unele grote din epoca pre-romană, se pot vedea desene și hieroglife egiptene bine conservate. În grotla Simon, ale cărei fresce sînt o capodoperă a artei rupestre, culorile sînt și acum proaspete.

În mijlocul oazei se află o stîncă în jurul căreia se grupează cele mai vechi locuințe din Siwa, aducînd cu o veche fortăreață. Totul e construit din pămînt frămîntat cu apă sărată. Sub acțiunea timpului și a soarelui, materialul devine la fel de dur ca cimentul. Construcțiile se conservă astfel intacte timp de secole. Singurul pericol care le amenință este ploaia, fenomen excepțional de rar însă în regiune. Dar cînd plouă se produce un adevărat cataclism. Ultima ploaie torențială a căzut în 1919, spun bătrîni, degradînd un

Intr-o stradă din Luxor...

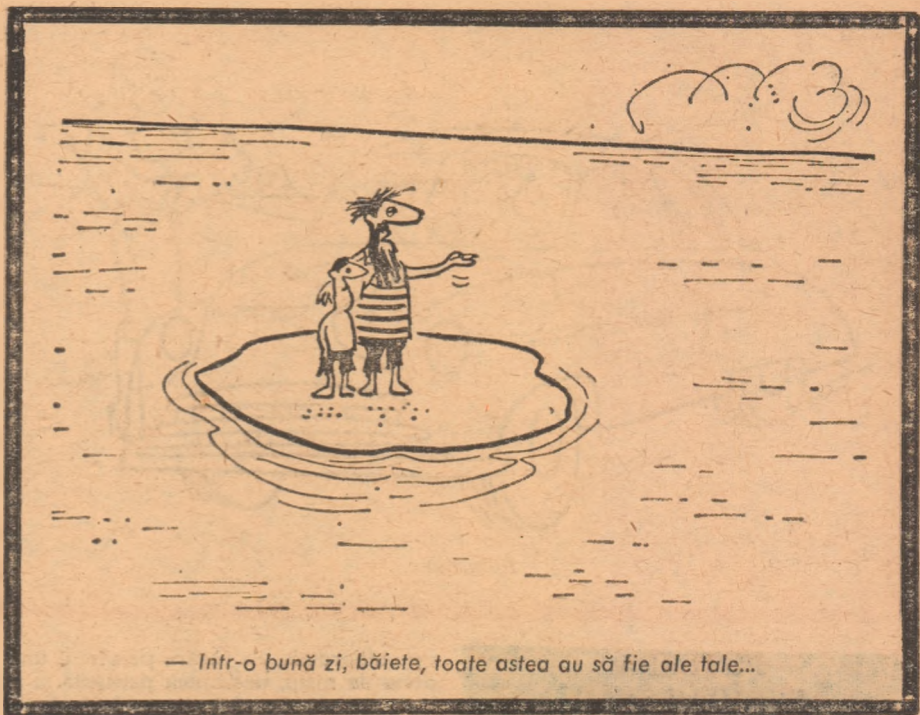
Foto: A. Stujin

mare număr de case, care nici acum nu sînt locuite. Ea a pricinuit mai multe pagube chiar decât bombardamentul din 1942, cînd a avut loc invazia unui corp expediționar italian.

Nu e mai puțin adevărat, totuși, că apa de ploaie a făcut și a servit de degajînd vestigiile celebrului templu al zeului Amon. De sub construcțiile de argilă au fost scoase la iveală imense dale de piatră, care aderau perfect unele la altele; au fost de asemenea descoperite frînturi de coloane, o statuie mobilă a zeului Amon, prima sculptură de acest fel depistată în R.A.U., și chiar mica sală în care, conform legendei, făcea profetii oracolul. Se spune că Alexandru cel Mare ar fi ascultat oracolul la picioarele statuii, ale cărei părți componente sînt asamblate în așa fel încît să-și poată schimba poziția.

Alexandru Macedon a venit în Siwa în pelerinaj după cucerirea Egiptului, în anul 332 î.e.n. Abili, preoții templului l-au proclamat pe învingător, prin gura oracolului, „fiul lui Amon, suveranul tuturor țărilor și invincibil atîta timp cît va fi alături de zeu“. Alexandru a ținut să mulțumească și a poruncit să se construiască un nou templu în cinstea lui Amon. Apoi, a trimis deseori mesageri la Siwa care consultau oracolul și aduceau ofrande.

În secolul III al erei noastre, însă, celebritatea Siwei a început să apună. La sfîrșitul epocii romane, mai ales după răspîndirea creștinismului, oaza a devenit un loc de surghiun politic și religios, apoi a pierdut orice contact cu restul lumii. Actualii ei locuitori

— Intr-o bună zi, băiețe, toate astea au să fie ale tale...

descind din vechii egipteni, din berberii și beduini, din sclavi aduși aici cu foarte mult timp în urmă din Africa Centrală.

Astăzi oaza Siwa are circa 6 000 de locuitori. E o etapă obligatorie pentru caravanele care străbat deșertul Libiei.

Regimul tribal s-a perpetuat pînă în zilele noastre. Cel mai important dintre cele opt triburi din Siwa, adatsas, numără circa 1 000 de membri. Triburile sînt conduse de șeici cu puteri vaste. Locuitorii se conformează tradițiilor și obiceiurilor străvechi; poartă haine albastre, negre și roșii; viața socială e reglementată de rînduiri străvechi.

trecut pe toate hărțile. De aceea, într-o bună zi, părinții orașului s-au adunat în plen și au hotărît într-un glas că Almire trebuie să-și câștige prin ceva celebritatea. Așa a fost inițiat festivalul anual al siropului de arțar.

„La o distanță de câțiva kilometri de oraș trebuie să micșorăm viteza și să ne încolonăm într-un șir de mașini care înaintează enervant de încet. Un polițist cu ghețe prăfuite ne indică locul unde trebuie să parcăm. Toată lumea coboară din mașini și se urcă în niște căruțe remorcate de tractoare și, cu aceste originale mijloace de locomoție, ajunge în centrul orașului, pe King-Street (Strada regală). Numele străzilor constituie o particularitate a acestei regiuni din provincia Ontario; locuții în cea mai mare parte de originari din insulele britanice, străzile ei se numesc Londra, Windsor, Chatham etc. și, spre deosebire de celelalte orașe canadiene, arterele principale sînt neapărat „regale“.

Pe King-Street e aproape imposibil să-ți croiești drum. Se face un comerț intens cu suvenire: obiecte din lemn de arțar, potcoave de bronz, pîteni de aramă. Biserica evanghelică a trimis un grup de seminaristi care oferă vizitatorilor bibliei, iar femeii rumene la față cu bonete negre și paltoane de stofă din aceeași culoare au expus la vedere dantele scrobite și așternuturi de pat. Alături, bărbații lor, cu pălării de fetru cu boruri largi și scurte negre, vînd șuncă preparată în casă. Sînt menoniți, membri ai unei secte religioase. Strămoșii lor au fugit, din cauza persecuțiilor, din Germania și Elveția și acum 150 de ani au întemeiat în Canada o colonie. Trăiesc și acum izolat, se îmbracă modest, evită mașinile, circulă mai mult cu trăsura și vorbesc între ei un vechi dialect german.

Dar să ne întoarcem pe King-Street. Biletele de intrare la festival se epuizează repede. Adulții plătesc un dolar, copiii 50 de cenți. În schimbul acestei sume posesorii biletelor au dreptul să călătorească cu autobuzul pînă la liziera păduricii de arțari; apoi sînt transportați cu căruțe pînă la locul unde se prepară suc. La întoarcere fiecare primește o clătită fierbinte din făină de grîu, îmbibată cu o lingură de suc de arțar. Dar pentru asta trebuie să stea la rînd cel puțin două ore. Participanții la festival au însă răbdare.

Frunza de arțar e simbolul național al Canadei, dat fiind că arțarul e cel mai răspîndit arbore din zona nordică a continentului american. Zece din cele 150 de specii de arțari cunoscute cresc în Canada. Printre ele se află și așa numitul arțar de zahăr, răspîndit mai ales în Quebec și Ontario. Aceste provincii dau 99 la sută din producția de sirop de arțar — un produs natural gustos. În fiecare an se obțin, în medie, șapte milioane de litri de sirop.

Virtuțile siropului de arțar au fost descoperite de indienii. Modul de preparare era cît se poate de simplu. Se cresta arborele și se vira înăuntru o țevă din coajă de copac pe care suc se scurgea într-un jgheab de lemn. Cînd se obținea o cantitate suficientă, în jgheab se aruncau pietre încinse. Și așa se proceda pînă cînd siropul se îngroșa.

În cei trei sute de ani care au trecut de la statornicirea primilor coloniști europeni, tehnologia preparării sucului de arțar nu s-a schimbat prea mult. Numai că acum pe copaci se fixează recipiente de zinc, iar jgheburile au fost înlocuite cu cazane de fontă; suc e îngroșat tot în niște bazine de zinc. Din aromatul sirop auriu se prepară și caramelle.

V. Ozerov

CANADA

Festivalul siropului de arțar

Pe o stradă strîmtă înaintea la pas care trase de cai voinici. În căruțe sînt, claie peste grămadă, adulți, copii, ba chiar și bătrîni. Aproape toți poartă pantaloni și scurte sau pulovere groase împletite în casă, împodobite cu motive animaliere: reni, bizoni, fazani sau cu siluete de indienii. E duminică și orășenii au leșit să respire aer curat într-o pădurice și să asiste, în același timp, la ceremonia preparării siropului din suc de arțar.

Nu s-ar putea spune că Almire, un orașel cu 4 000 de locuitori din sudul provinciei Ontario, pierdut într-o mare de așezări semănînd între ele ca două picături de apă, e foarte cunoscut de toți canadienii; de altfel, nici nu e

globul
globul globul
globul globul globul
globul globul globul globul
globul globul globul globul
globul globul globul globul
globul globul globul globul
globul globul globul globul
globul globul globul globul

Cind „U-47” ataca...

(Urmare din pag. 4-a)

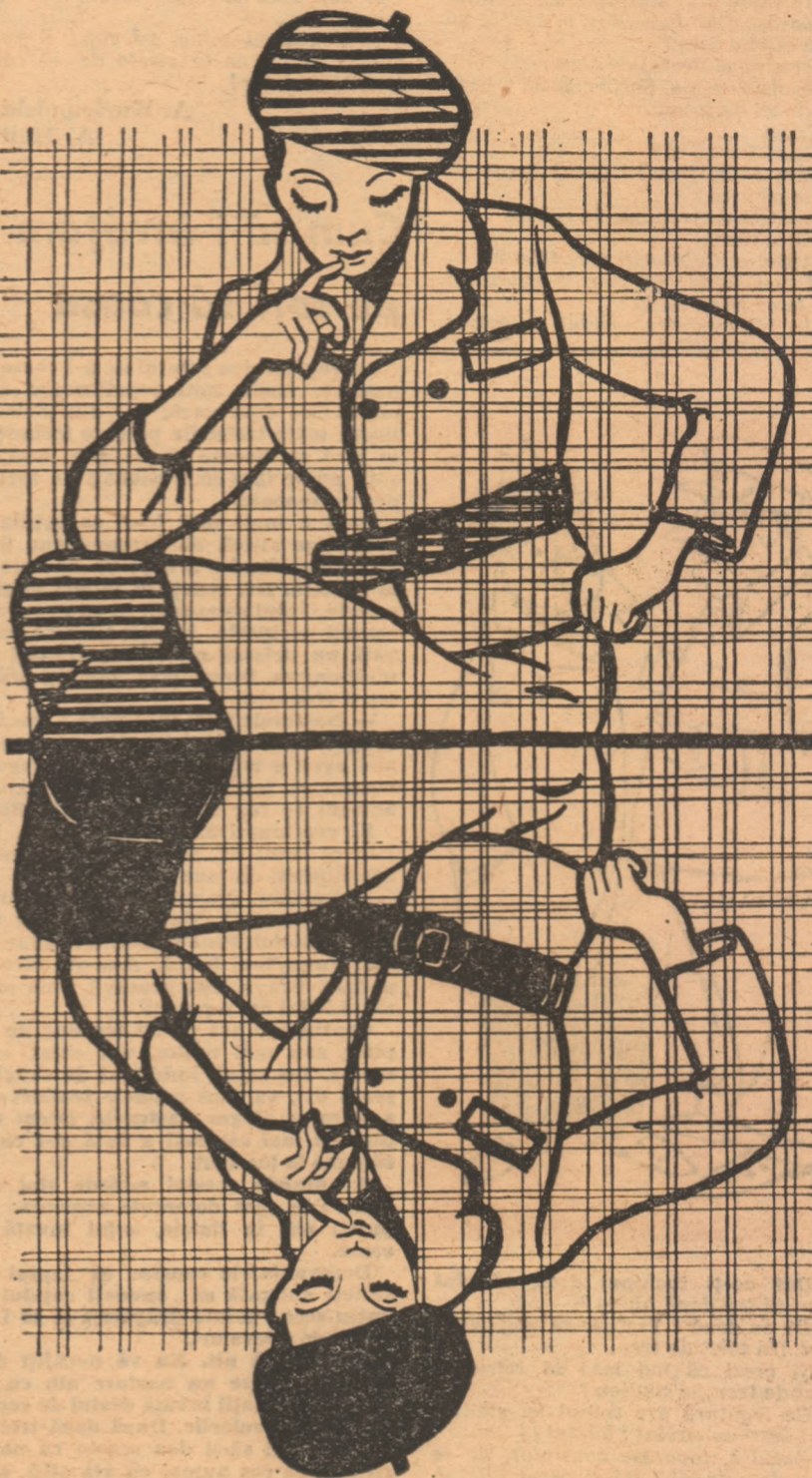
200 mile de coasta Irlandei, fără a-l preveni, vasul englez „Athenia”, care nu era escortat. În urma atacului, vasul s-a scufundat, iar 112 călători, printre care se aflau femei și copii, și-au pierdut viața. Guvernul hitlerist a declarat însă că vasul a fost scufundat chiar de englezi pentru a atrage Statele Unite în război.

Nici Prien n-a fost un „cavaler al războiului submarin” mai neprihănit. Oricum, însă, spre sfârșitul războiului, din echipajul submarinului care participase la atacul împotriva bazei Scapa-Flow mai erau în viață numai 11 inși. Cea mai mare parte muriseră, o dată cu comandantul lor, la 7 martie 1941, la bordul lui „U-47”.

Pentru pirații de pe submarinele germane, „zilele de aur”, cînd puteau scufunda nepedepsiți nave comerciale, nu puteau dura la nesfârșit. Treptat, apărarea antisubmarină a Angliei a început să se întărească și să devină mai eficientă.

Într-o carte a lui, Dönitz a scris între altele: „Echipajele submarinelor „U-551” și „U-47” au căzut împreună cu navele lor, echipajele lui „U-100” și „U-70” au fost parțial salvate, iar echipajul lui „U-99” a fost salvat aproape în întregime. Am regretat îndeosebi pierderea lui „U-100”, al cărui comandant scufundase 39 de nave cu un deplasament total de 159 130 tone. „U-99” avea la activul lui 44 de nave (267 629 tone) și un distrugător. Un mare succes al lui „U-47” a fost scufundarea lui „Royal-Oak”. În cursul războiului el a mai scufundat 28 de nave.”

Așa s-a terminat cariera militară a lui Günther Prien, care a murit la 33 de ani împreună cu nava și echipajul ei. Comandamentul german a dat publicității comunicatul oficial despre scufundarea submarinului „U-47” ceva mai târziu, ceea ce a dat naștere la tot felul de zvonuri în legătură cu destinul navei, al echipajului și comandantului ei, inclusiv cel referitor la internarea lui Prien într-un lagăr de concentrare...

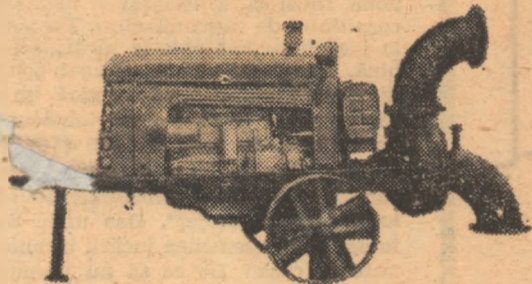
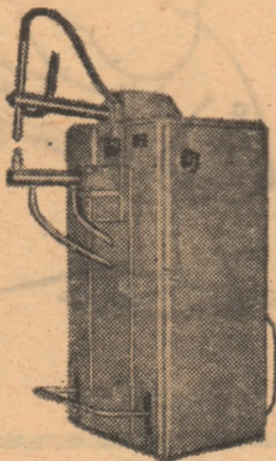
INNOIȚI-VĂ GARDEROBA Dv. CU MODELE ELEGANTE ȘI MODERNE. • PARDESIE • TAIIOARE • ROCHII • FUSTE • PANTALONI CU JACHETE.

UZINA DE REPARAȚII GALAȚI

EXECUTĂ

pe bază de repartiție și comandă fermă următoarele produse :

- agregate de pompare tip D. 108—12
- mașină de punctat electrică
- nicovale tip : 63 kgr, 100 kgr, 150 kgr
- role simple și duble S. 80
- diverse piese de schimb pentru tractoare și mașini agricole.

unitate a Cooperatiei de consum

POPAS HANU CONACHI

• PARGARE
• PADURE DE SALCIMI

• Pui la frigare în ulei și usturoi
• tocitură de usturoi
• frigarăi haiducești
• cîrnăți de porc și alte preparate cu specific local
• vinuri din podgoriile locale

COOP

SOSEAUA GALAȚI, TECUCI Km 47

GALLUS

VOPSEȘTE

ȚESĂTURI DIN MĂTASE, BUMBAC, LÎNĂ, ROCHII, HAINE, BLUZE

1 NEGRU 15 VIOLET 6 VERDE OLIV
18 GRI TOP 3 BLEU VERT
25 CARMIN

ȘI ÎN ORICE ALTE CULORI ȘI NUANȚE

Respectați modul de întrebuințare indicat pe fiecare plic „GALLUS”

Consultați tabelele de culori

„GALLUS”

